

Élelmiszer- ipari együtt- működés

A magyar-román gazdasági együttműködés keretében működő élelmiszeripari munkacsoport szeptember 22-26 között Budapesten tartotta ülészeit. A két ország szakemberei az élelmiszer-gépgyártási kooperáció bővítéséről, az Élelmiszeripari Tervező Intézetek közötti szerződéses kapcsolatok továbbfejlesztéséről és kölcsönös tapasztalatcseréjéről tárgyaltak.

A jegyzőkönyvet pénteken dr. Sággy Vilmos, a mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter első helyettese és Ion Plingu, a román élelmiszeripari minisztérium főtitkára írta alá.

Határ- rend

Belgrádban szeptember 22-26-ig megtartották a magyar-jugoszláv határügyi fő vegyesbizottság IV. ülését. A fő vegyesbizottság ülészaka értékelte a magyar-jugoszláv határrendjét és ezzel összefüggésben a helyi vegyesbizottságok tevékenységét. Megállapították, hogy a magyar-jugoszláv határon a helyzet jó és rendezett.

Ülést tartott a Minisztertanács

A kormány Tájékoztatói Hivatala közli:

A Minisztertanács pénteken ülést tartott. A kormány meghallgatta és jóváhagyólag tudomásul vette Fehér Lajosnak, a Minisztertanács elnökhelyettesének beszámolóját a Ho Si Minh elvtárs temetésén részt vett magyar párt- és kormánydelegáció útjáról; Apró Antalnak, a Minisztertanács elnökhelyettesének beszámolóját a Bulgária felszabadulása 25. évfordulója ünnepségein részt vett magyar párt- és kormánydelegáció útjáról; valamint a pénzügyminiszter jelentését a KGST-tagországok pénzügyminisztereinek szeptember 16. és 18. között Magyarországon tartott tárgyalásairól.

A mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter előterjesztésére a kormány határozatot hozott hazánk részvételéről az ENSZ élelmiszer- és mezőgazdasági szervezete (FAO) konferenciájának Romániában november 8. és 27. között sorra kerülő 15. ülésén. A küldöttség vezetőjévé dr. Dimény Imre mezőgazdasági és élelmiszerügyi minisztert, helyettesévé Kármán Kálmán miniszterhelyettest, a FAO magyar nemzeti bizottságának elnökét nevezte ki.

A közlekedés- és postaügyi miniszter előterjesztése alapján a Minisztertanács

úgy határozott, hogy hazánkat kormányküldöttség képviseli az Egyetemes Postaegyesület (UPU) október 1-én Tokióban kezdődő 16. kongresszusán. Az Egyetemes Postaegyesület 1874-ben alakult, célja elősegíteni az országok közötti különböző postaszolgálatok megszervezését, tökéletesítését, elhelyezni az együttműködést. Magyarországot, amely a postaegyesületnek megalapítása óta tagja, 1964-ben beválasztották az egyesület végrehajtó tanácsába. A Minisztertanács a küldöttség vezetőjévé Horn Dezsőt, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettesét, a Magyar Posta vezérigazgatóját nevezte ki.

A Minisztertanács határozatot hozott az Állami díj és Kossuth-díj bizottság összetételéről. A bizottság elnökévé dr. Ajtai Miklóst, a magyar forradalmi munkáspártot kormány elnökhelyettesét nevezte ki.

A munkaügyi miniszter és a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnöksége tájékoztatta a kormányt a munkaidő-csökkentés tapasztalatairól. Az előterjesztők megállapították, hogy eddig az iparban és az építőiparban mintegy kétfélmillió dolgozó munkaidőjét csökkentették és ezeknek a dolgozóknak azonos kereset mellett évente huszonötötől több szabadnapjuk van.

A kormány megállapította, hogy megfelelő ütemben halad a munkaidő csökkentésére hozott határozat végrehajtása és ezzel javultak az érintett dolgozók életkörülményei. Gondot okoz, hogy a vállalatok sok esetben nem szervezik meg a hét végén a vasúti kocsik rakodását és ezzel nehezítik az áruszállítás zavartalan bonyolítását.

A Minisztertanács elemezte a megnövekedett szabadidő felhasználásának tapasztalatait és megállapította, hogy nagyobb gondot kell fordítani a kulturált pihenés feltételeinek biztosítására. Felhívta a szakszervezeteket, az ifjúsági szervezeteket, a tudományos intézeteket, a közművelődési intézményeket és vállalatokat vezetőket: fordítsanak erre nagyobb figyelmet.

Az építésügyi és városfejlesztési, a mezőgazdasági és élelmiszerügyi, valamint a pénzügyminiszter közös előterjesztése alapján a kormányrendeletben újra szabályozta az állami tulajdonban álló házigatlanok eladásának feltételeit. Az új rendelet lehetővé teszi, hogy társasházzá történő átalakítás után a tizenkét lakásosnál nem nagyobb épületekben levő lakásokat magánszemélyek öröklakásként megvásárolhassák. Az átalakításról az illetékes tanács — illetőleg az eladásra jogosult állami szerv — gondoskodik.

Magánszemélyek megvásárolhatják a vegyes (részben állami, részben személynél) tulajdonban levő társasházakban az állami öröklakásokat is. A vásárlásra elsősorban a bérlők jogosultak. Állami ingatlan azonban csak az vásárolható, akinek — illetőleg családjának — a vásárlás után legfeljebb egy állandó lakása és egy üdülés céljára szolgáló házigatlanja lesz. Az ingatlanok vásárlói árkedvezményben részesülnek, a vételárát részletekben fizethetik. Ez esetben az 5-szesez 10 százalékat a szerződés megkötésekor fizetik ki, a többit évi 3 százalékos kamattal a bentlakók huszonöt, a másutt lakók pedig tizenöt év alatt törleszthetik. A megvásárolt házigatlanra öt évre szóló elődegenitési és terhelési tilalmat kell a telekkönyvbe bejegyezni. A vételárból származó bevételt a tanácsok (állami szervek) elsősorban lakásépítésre és az állami lakóépületek javítására használhatják fel.

Állami szervek irodai, gazdasági, szociális, kulturális, testnevelési, sportolási, üdültetési célra felhasználható házigatlanukat — amennyiben már nem tartanak igényt rájuk — eladhatják társadalmi szervezeteknek, szövetkezeteknek. A rendelet intézkedik az ilyen épületek vételárának megállapításáról, a fizetési feltételekről és az eladásból származó bevételek felhasználásáról.

A Minisztertanács ezután egyéb ügyeket tárgyal.

Zajosan élünk

A zaj az újságok panaszcsoportjaiból és a humoros karcolatok hasábjairól kezd átkíváncsolni a társadalmi, publicisztikai írók újságcsoportjaiból; kezd tudományos elemzések és kutatások témája lenni, mert valóban túllépi az elfogadható határt. Hogy különösen a főváros, de már a vidéki városok is kezdenek elviselhetetlenül és feleslegesen zajossá válni — ez közhely, mindenki által ismert tény. Nem kell sorolni a zajkeltés részleteit, a jelenség apró és dühítő megnyilvánulási formáit. A bögő kipufogójú motorkerékpárok ismétlődő szerénádját, a vékonyfalú lakótelepi házakban versenyt bőgött rádiók és televíziós készülékek zaját, a hajnali órákban környékre szólon döngő tejeskannáktól és kukatartályoktól az éppen a pihenésre szánt parkokban és ligetekben berregő, géppuskahangú fűnyíró gépekig.

Pokoli — mondja az ember és okokat keres. Nem mindig szerencsésen. Mert a sokasodó „decibelek” számából el lehet jutni technikaellenes következtetésre is: sokat zajonganak a gépek, tehát ördög vigye őket, „ők az oka!” a sok idegesnek, ügyis, általában „a sok gép az oka” ennek is, annak is, az a sok repülés, úrhajózás „nem vezet jóra”.

Talán kissé eltúlozom a „sebességváltást” és túl gyorsan kapcsolok át egyik típusú következtetésről a másikra. de nem véletlenül. Hallottam már ilyen összefoglalását életünk bajainak-gondjainak idős és középkorú embertől, kevésbé műveltől és látszatra műveltől, sokat olvasó embertől egyaránt.

Ez a kissé közvélemény-szélességben terjedő nézet balkezes és áltudományos jóslatokból is táplálkozik, és nem árt vele foglalkozni, mert olyanok is hangoztatják, akik — miközben életünk nyugalmát, poézisét, szépségét stb. féltik a gépektől a televízió előtt ülnek, porszívóval takarítanak és az ételt természetesen hűtőszekrényben tartják.

Ez ennek a furcsa, kései technikaellenességnek legkülönösebb vonása: hogy hangoztatói is csak — hangoztatják. És való igaz, legfeljebb a következetesség szigorú megkövetelől igényelhetik tőlük, hogy ezek után ne nézzék meg a tévén kedvenc csapatukat, ne figyeljenek oda a fiatal gitáregyüttesre, ha véletlenül nekik tetsző dalba kezd, vagy söpörjön az öreg cirokseprűvel a porszívó helyett minden „elgépiesedéstől” féltő kortársunk.

De hát igazán van-e „eltechnizálódási” veszély? Valóban a gépek rabjai leszünk?

Beszélgünk most ne a tudományos utópiák nyelvén, hanem a mi magunk életének reális tapasztalatai alapján. Hogy egymillió év múlva vagy akár ezer év múlva az akkori ember mire jut a komputerék és az addig kitalálható ezernyi más okos gép révén, azzal nekünk még korai foglalkoznunk, de egy bizonyos: akkor is és mindig a gép lesz az eszköz és az ember az alkotó, az ihlető, a mozgató.

Most éppen eljutottunk arra a pontra, hogy például a magyar falu népének legnehezebb munkáit kezdi elvégezni a kombajn és a kémia. Az aratásra és a kapálásra gondolunk, amelyek, főleg a legutóbbi azonban, még egyáltalán nincsenek mindenütt és tökéletesen gépesítve. Akik sokallják a gépet, kissé figyeljenek jobban oda az iparra, amelynek anyagmozgató munkáit ugyan nagyrészt daruk és targoncák intézik, de csak, ami a legnagyobb terheket illeti. A kisgépesítés, a belső anyagmozgatás azonban még nagyon-nagyon sok helyen „hórukk” dolga. „Agyon vagyunk gépesítve?” Ebben csak az hisz, aki nem lát az üzletek előtt ládákat cipelő fiatal tanuló lányokat és munkásasszonyokat.

Egyszóval: távol vagyunk attól, hogy a gépek átvetették volna a munka nehezét mindenütt; hogy a legpraktikusabban használnánk ki őket; igaz, persze, hogy kényelmes mivoltukkal társítani kell előbb-utóbb a hangtalanabb működtetés lehetőségét, de hát ez csak másodrangú kérdés. Ami pedig a szórakozás „elgépiesedését” illeti, abban bajos lenne az elektromos gitárt, vagy a hangszórót elmarasztalni: ezek a gépek mind kapcsolóval és erősítővel rendelkező eszközök. Ember kell hozzá, aki le is tudja őket halkítani. És le is akarja.

De a tapintatlanság vagy a fegyvelenség — a zaj két legfőbb oka — nem varrható a gépek nyakába. Az egész „technika, te vagy az oka” vádirat kissé félresikerült. Rólunk, emberekről szól a mese.

Baktai Ferenc

Az idő vasfoga?

Az alaptól a tetőig címmel korábban riportorozatot írtunk a Nemestakács utca 2. számú társasház születéséről. Meg a folyamat vajdásairól, a nehézségekről, gondokról, határidő-csúszásokról, szóval az építkezéssel járó kevésbé épületes dolgokról is.

Ezekből, úgy látszik, nehéz kifogni. Mert most, több mint egy esztendővel a beköltözés után bizony nem valami jó látványt nyújt a társasház, illetve lépcsőháza. Aki nem tudja, mikor készült, azt hinné, az idő vasfoga látszik meg rajta; az épület és a lépcsőház közt keletkezett, s egyre táguló repedések legalábbis erre utalnak.

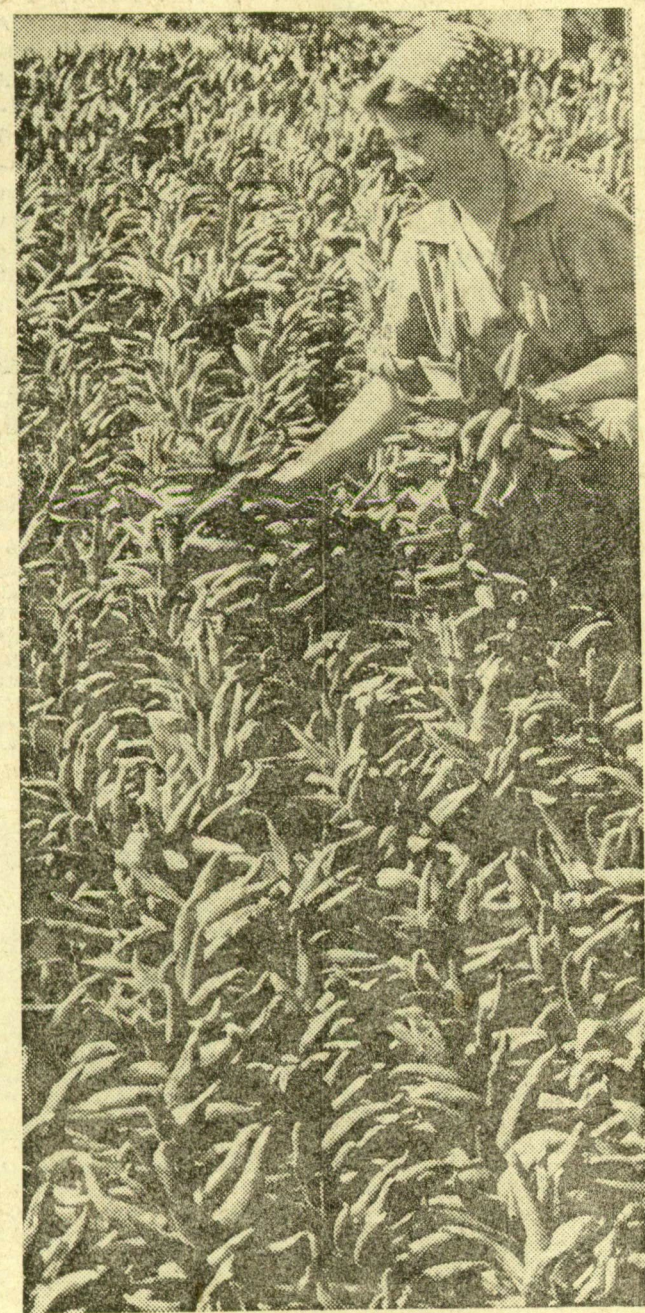
Ilyen rövid időnek persze nincs vasfoga. S ha a szemmel látható, kézzel tapintható valóság makacsul azt mutatja; van valami hézag, akkor ez nem az idő, hanem a rossz munkavégzés ellen tanúskodik.

A hézagok eltüntetésére pedig nem történik semmi. Noha a lakókon kívül a tervezőmérnök is megkérte rá a kivitelezőt — a Szege-di Építőipari Vállalatot — már hónapokkal ezelőtt. Abban, hogy az egyes szintek, s a lépcsőház építménye között nincs kellő „összetartás”, a mérnök szerint egy, a vállalat által annak idején alkalmazott „újítási” eljárás a ludas, ennél ugyanis eltekintettek tervének előírásaitól.

Már most az volna a leg-sürgetőbb, hogy végre a tetők mezejére lépjen a vállalat és serénykedjék a hiba kijavításában. Nem valami hízelgő dolog, hogy ilyen hamar ilyen problémák jelentkeznek egy új épületen, annál sietősebben kellene tehát helyrehozásukon munkálkodni. Ahogy annak idején — nagyobb gondossággal — bizonyára megelőzhető lett volna maga a hiba is. Nyilvánvaló, hogy a huzavona, a késlekedés is elkerülhető lenne most. Egy kis ügyekezettel!

Annál inkább, mert nemcsak ezzel, hanem jó néhány garanciális javítással is adós a Szege-di Építőipari Vállalat a Nemestakács utcai épületnek.

A riportorozat tanulságaihoz újabb illusztráció!

Somogyi Károlyné felvétele

PAPRIKASZÜRET

Október 17-31:

Szakszervezeti világ- kongresszus Budapesten

Pénteken Budapesten az Élelmiszer- és Dolgozók Szakszervezetének székházában ülést tartott a Szakszervezetek Országos Tanácsa.

Dr. Beckl Sándor, a SZOT titkára az első félévi gazdálkodásról és a szakszervezeti munka tapasztalataival kapcsolatban rámutatott: esetenként elkényelmesedés tapasztalható a termelő vállalatoknál. A múlt évihez hasonló nyereség elérése ugyanis nem igényel a korábbinál nagyobb erőfeszítést a vállalatok jelentős részénél. Mivel „zsebükben érik” a tervezett jövedelmet, nem vállalkoznak kockázatokra. Több helyen előfordul, hogy a termelés kismértékű növelése ellenére a múlt évinél 30-40, sőt néha 60 százalékkal magasabb nyereségre is szert tehetnek. Bejelentette, hogy a közeljövőben kidolgozzák a vállalatok részére adományozható kitüntető elismerések korszerűsítését célzó javaslatokat is.

Somoskői Gábor SZOT-titkár tájékoztatója után a VII. szakszervezeti világkongresszus előkészítéséről szóló jelentést is. A kongresszus célja, hogy a kongresszus elkövetkező év október 17-től 31-ig rendezik meg Budapesten.

Dr. Siklós János elvtárs a Népszava főszerkesztője

A Szakszervezetek Országos Tanácsa szeptember 26-ai, tegnapi plenáris ülésén dr. Siklós János elvtársat, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának volt titkárát, kinevezték a Népszava főszerkesztőjévé. Egyidejűleg a testület kooptálta a Szaktanácsba és megválasztotta a SZOT elnöksége tagjának. Új minőségében a SZOT titkárságának is tagja.

SZOMBAT,
1969. Szeptember 27.

DÉLMAGYARORSZAG 3